

Dávejte dobrý pozor na to, co si přejete...
mohlo by se to vyplnit.

MEG SHAFFER

HRA NA PŘÁNÍ

Copyright © 2023 by Meg Shaffer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marcela Nejedlá, 2024

Cover © Holly Ovenden, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5215-7 (pdf)

MEG SHAFFER

**HRA
NA
PŘÁNÍ**

přeložila Marcela Nejdlá

Tahle kniha je věnovaná Karlíkovi a nám všem,
kteří stále ještě hledáme své zlaté lístky.

PROLOG

Květen

Hugo se každý večer vydával na procházku na pláž Pátá, ale ten večer jeho bloumavé kroky poprvé za pět let vepsaly do písku SOS.

Pečlivě těmi písmeny prošel a vyšlapal je natolik velká, aby byla vidět i z vesmíru. Ne že by na tom záleželo. Příliv pláž do svítání stejně zase omyje.

Bylo to od Jacka trochu nedomyšlené, když pláž pojmenoval Pátá. Osud, říkal Jack o objevu tohoto kousku zalesněné půdy před nějakými dvaceti lety. Těch devadesát akrů kousek od pobřeží jižního Maine tvořilo téměř dokonalý kruh. Jack Masterson, který stvořil Hodinový ostrov na papíře a ve fantazii, ho teď mohl vybudovat i ve skutečném životě. V obýváku měl hodiny s číslicemi označenými místy na ostrově – maják na dvanáctce, pláž na pětce, domek pro hosty na sedmičce, studna přání na osmičce –, což vedlo k rozhovorům jako...

Kam jdeš?

Na pátou.

Kdy se vrátíš?

Na maják.

Z míst se staly časy. Časy byly místa. Napřed to bylo matoucí. Pak roztomilé.

Hugovi už to však nepřípadalo ani matoucí, ani roztomilé. Člověk by se z života v takovém domě zbláznil. Jackovi se to možná stalo.

Nebo se to možná stalo i Hugovi.

SOS. Ne Save Our Souls, Spaste naše duše, ale Save Our Sanity.

Spaste zdravý rozum.

Písek pod bosýma nohama byl tak chladný, že mu připadal vlhký. Co je vlastně za den?

Čtrnáctého května? Patnáctého? Nebyl si jistý, ale věděl, že už brzy přijde léto. Jeho páté léto na Hodinovém ostrově. Možná, pomyslel si, je i jedno léto až moc. Nebo je pět let moc?

Připomněl si, že mu je právě čtyřiatřicet, což znamenalo – pokud správně počítá (což bylo vzhledem k tomu, že malíři nebyli proslulí svými matematickými schopnostmi, nepravděpodobné) –, že strávil patnáct procent svého života na ostrově, kde si hraje na pitomou chůvu dospělého muže.

Měl by odjet? Představoval si, že odjede, celé roky, ale asi tak jako si teenageři představují, že utečou z domova. Teď to bylo jiné.

Teď už si dělal plány, nebo aspoň plánoval, že si začne dělat plány. Kam by vůbec šel? Zpátky do Londýna? Žila tam jeho matka, ale ta konečně začínala znovu – nový manžel, nové vyvdané dcery, nové štěstí nebo něco na ten způsob. Nechtěl překážet.

Tak dobře, Amsterdam? Ne, tam nikdy nedokončil žádnou práci. Řím? To samé. Tak Manhattan? Brooklyn? Nebo o pár kilometrů dál do Portlandu, takže by mohl na Jacka dohlížet z blízké, ale zároveň bezpečné vzdálenosti?

Mohl by to udělat? Mohl by tady starého přítele nechat, když tu není nikdo, kdo by mu pomohl rozeznat jednu hodinu od druhé, maják od domku pro hosty?

Kdyby tak ten chlap začal zase psát. Kdyby zvedl pero, tužku, psací stroj, klacík, aby psal do písku... cokoli. Hugo

by klidně i psal podle diktátu, kdyby ho o to Jack požádal – a nabízel mu to.

„Prosím, pro lásku boží, Charlese Dickense a Raye Bradburyho,“ říkal mu naposledy včera, „napiš něco. Cokoli. Plýtvat takovým talentem, jaký máš, je jako pálit hromadu peněz před chudobincem. Je to kruté a páchne to.“

Byla to přesně ta slova, která mu Jack vpálil do tváře před lety, kdy to byl Hugo, kdo propíjel svůj talent. Byla stejně ostrá a pravdivá teď jako tenkrát. Miliony dětí, stejně jako miliony bývalých dětí, by plakaly radostí, kdyby Jack Masterson vydal novou knihu o Hodinovém ostrově a tajemném Masteru Mastersonovi, který žije ve stínech a statečným dětem plní přání. Jackův nakladatel mu pravidelně posílal krabice dopisů od fanoušků, tisíců dětí, které škemraly, aby Jack zase něco napsal.

SOS, žadonily ty dopisy.

Save Our Stories. Spaste naše příběhy.

Jenže Jack pět let nedělal nic jiného, než bloumal po zahradě, přečetl pár stránek z nějaké knihy, dlouze si zdříml, při večeři vypil příliš mnoho vína a upadl do náruče nočních můr, sotva se malá ručička dostala v devět hodin na loděnici.

Něco se muselo změnit. Brzy. U dnešní večeře se Jack nedostal až na dno lahve jako obvykle. Byl zamlklejší, což bylo buď dobré znamení, nebo hodně špatné. A ani žádné zatrpklé hádanky, ani ta Jackova nejoblíbenější...

*Dva muži na ostrově a oba viní vodu
ze ztráty ženy a smrti dcery, probůh.
Ani jeden se neoženil ani otcem není.
Co dívky a říše vodní tají?*

Bylo by příliš troufalé doufat, že se z toho Jack dostává? Konečně?

Hugo přešel po písku k vodě. Dovolil vlnám, aby se mu přikradly až k prstům na nohou, ale dál ne. On a oceán už

nebyli žádní velcí kamarádi. Je to výstřední? Ano. Ale je to v pohodě. Je přece malíř. Očekává se od něj, že bude výstřední. Kdysi miloval oceán. Miloval pohled na něj každé ráno, každý večer, sledoval všechny jeho stránky, všechny jeho podoby.

Není moc lidí, kteří by věděli, jak vypadá moře za všech ročních období a všech fází měsíce, ale on to věděl. Teď ale také věděl, že oceán je stejně nebezpečný jako spící sopka. V klidu je nádherný, ale když chce, dokáže zničit celá království. Před pěti lety si došlápl na malé, zvláštní království Hodinového ostrova.

Jack možná věřil v sílu přání – nebo kdysi dávno věřil –, ale Hugo ne.

Tam, kde je nyní, ho dovedla tvrdá práce a vrtkává Štěstěna. Nic víc.

Ale dnes večer si Hugo přál a přál si to ze všech sil, aby něco vytrhlo Jacka z jeho apatie, zlomilo tu kletbu a dalo mu důvod zase psát. Ať už je ten důvod jakýkoli. Láska? Peníze? Zlost? Cokoli, co by dělal kromě pomalého utápění sebe sama v předraženém cabernetu.

Hugo se obrátil zády k vodě, došel ke svým botám a oklepal z nich písek.

Když přijel na Hodinový ostrov, přísahal si, že zůstane jeden nebo dva měsíce. Pak si řekl, že zůstane, dokud se Jack zase nepostaví na nohy. Najednou uběhlo pět let a on je pořád tady.

Ne. Už ne. Přišel čas. Čas jít. Příští jaro touhle dobou bude pryč. Nemůže tu sedět a dívat se, jak jeho přítel bledne jako inkoust na starých listinách, až už nikdo nedokáže rozeznat text.

S tím rozhodnutím zamířil k cestičce. A právě v tu chvíli uviděl okno, v němž se svítilo.

Okno Jackovy spisovatelské továrny na psaní.

Spisovatelské továrny na psaní, kam celé roky vkročila jen noha hospodyně... a ta dnes měla volno.

Světlo v okně dosahovalo nízko a bylo zlaté. Lampa na Jackově psacím stole. Jack poprvé za celé roky seděl u svého stolu. Přikládá snad Master zase pero k papíru?

Hugo čekal, že světlo zhasne na důkaz toho, že to byl omyl, rozmar, Jack jen hledá založený dopis nebo zašantročenou knihu.

Světlo však zářilo dál.

Bylo příliš odvážné v tom hledat naději, ale přesto v to Hugo z celého srdce doufal a vysílal přání ke každé hvězdě na noční obloze. Přál si a doufal a modlil se za to.

Modlil se za nejstarší zázrak – aby se mrtvý muž vrátil k životu.

„Tak dobře, starouši,“ pronesl ke světlu v okně domu na Hodinovém ostrově. „Však je zatraceně načase.“

ČÁST PRVNÍ

Něco si přeji

Astrid se probudila z hlubokého spánku beze snů. Co ji to vzbudilo? Skočil jí její kocour na postel? Ne. Fabio Fousek tvrdě spal stočený v košíku na koberci. Někdy Astrid probudil vítr, když zacloумal střechou jejich starého domu, ale větve stromů za oknem se nehýbaly.

Dnes v noci byl vítr klidný. I když se bála, vylezla z postele a došla k oknu. Možná na něj zaklepal pták?

Zajíkla se, když pokoj zaplavilo bílé světlo, jako když ho osvítlí reflektory auta, ale tisíckrát silnější a jasnější.

A pak zase zmizelo. Tohle ji probudilo? Záblesk světla?

Odkud to je? podivila se.

Sáhla po dalekohledu pověšeném na sloupku postele. Klekla si u okna, přitiskla dalekohled k očím a zadívala se přes vodu na osamělý ostrov, ležící tam jako spící želva v chladném oceánu.

Světlo znovu blýsklo.

Vycházelo z majáku. Majáku na ostrově.

„Ale,“ zašeptala Astrid oknu, „ten maják přece nikdy nesvítlí.“

Co to znamená?

Odpověď se zjevila tak náhle jako světlo v jejím okně.

Potichouнку vyšla ze svého pokoje a vklouzla do ložnice, která byla přes chodbu. Max, její devítiletý bratr, spal tak tvrdě, že si slintal na polštář. Fuj. Bezva. Kluci. Astrid ho dloubla

*do ramene a pak ještě jednou, ale bylo třeba celkem dvanácti
dloubnutí, aby ho probudila.*

*„Co? Co? Cožeeeee?“ Otevřel oči a rukávem pyžama si otřel
pramínek slin.*

„Maxi, jde o Masterminda.“

To ho zaujalo. Posadil se na posteli zpříma. „Co je s ním?“

„Vrátil se na Hodinový ostrov.“

*– Z Domu na Hodinovém ostrově, Hodinový ostrov, Kniha
první, od Jacka Mastersona, 1990*

Kapitola první

O rok později

Zvonění se školou rozlehlo v půl třetí a následoval obvyklý dupot malých nožek. Lucy se ujala dohledu nad batohy a krabičkami na oběd, zatímco učitelka, slečna Theresa, provolávala svá obvyklá varování.

„Batohy a krabičky na oběd a úkoly! Jestli něco zapomenete, nebudu vám to vozit domů ani já, ani slečna Lucy!“ Některé děti poslouchaly. Některé ji ignorovaly. Zaplaťpánbůh, že tohle byla školka, takže o moc nešlo.

Několik dětí ji cestou ke dveřím objalo. Lucy si vždycky vychutnávala tuhle rychlou mačkanici, jak tomu říkali. Těm dlouhým vyčerpávajícím dnům asistentky učitele – řešení rvaček a hádek na hřišti, mytí a převlékání po počůrání nebo horší nehodě, zavazování a znovuzavazování tkaniček a osušování tisíců slziček –, té nekonečné práci dodávaly smysl.

Když byla třída konečně prázdná, Lucy se svalila na svou židli. Naštěstí dnes nemusela dohlížet u autobusu, takže měla pár minut na to, aby se vzpamatovala.

Theresa obhlížela ten binec s pytlím na odpadky v ruce. Všechny kulaté stolky byly pokryté útržky papírů a ležely na nich otevřené lahvičky lepidla, ze kterých vytékal obsah. Podlaha byla posetá fixy a ježatými čističi dýmek.

„Je to jak znovuzkříšení,“ vzdychla Theresa a mávla rukou. „Uf. Jsou pryč.“

„A my zase trčíme tady,“ odpověděla Lucy. „Co jsme udělaly špatně?“

Něco nejspíš ano, protože právě v tu chvíli se už podruhé ten týden snažila odlepit ze spodní desky stolku přilepenou žvýkačku.

„No tak, dej mi ten pytel. To je moje práce.“ Lucy si vzala pytel a hodila do něj odlepenou žvýkačku.

„Určitě ti nevadí, že tady budeš uklízet sama?“ zeptala se Theresa.

Lucy mávla rukou, aby ji odehnala. Theresa vypadala stejně vyčerpaně, jako se cítila Lucy, a to tu ubožačku ještě čekala schůze školního výboru. Jestli si někdo myslí, že učení je snadné, zjevně to nikdy nezkusil.

„Nedělej si starosti,“ usmála se Lucy. „Christopher mi s radostí pomůže.“

„Miluju tu dobu, kdy jsou děti ještě tak malé, že je můžeš přimět pracovat, protože si myslí, že si hrají.“ Theresa vydolovala ze zásuvky stolu svou kabelku. „Řekla jsem Rose, že nemůže vytrít kuchyň, protože to je práce pro dospělé, a ona vážně mrzoutila, dokud jsem jí nedovolila to udělat.“

„Takové je mateřství?“ zeptala se Lucy. „Hrát s dětmi hry?“

„Z větší části ano,“ odpověděla Theresa. „Uvidíme se ráno. Pozdravuj Christophera.“

Odešla a Lucy se rozhlédla po třídě. Vypadalo to, jako by tu udeřilo duhově zbarvené tornádo. S pytlem na odpadky v ruce obešla stolky, shrábla do pytle ulepená papírová jablíčka a ulepené papírové pomeranče, ulepené papírové hrozny a ulepené papírové citrony.

Když skončila s uklízením, měla lepidlo po celých rukou, na volných kalhotách přilepené papírové třešně a bolelo ji za krkem z toho, jak se půl hodiny skláněla nad nízkými stolky. Potřebovala dlouhou horkou sprchu a sklenici bílého vína.

„Lucy, proč máš ve vlasech banán?“

Otočila se a uviděla ve dveřích červovlasého chlapce, který na ni zíral. Zvedla ruku a nahmatala papír. Za ty roky

práce jako asistentka učitele si osvojila schopnost sebeovládání, což bylo skvělé, protože jinak by z ní možná vyletělo pár osobitých nadávek. Takhle si jen co možná nejdůstojněji odlepila z vlasů papírový banán.

„Otázka zní, Christophere, proč ty nemáš ve vlasech banán?“ Snažila se nemyslet na to, jak dlouho tam ten banán asi měla. „Všichni cool kluci ho tam totiž mají.“

„Aha,“ odpověděl a zakoulel oříškovými očima. „Tak nejspíš nejsem cool.“

Jemně mu položila banán na temeno hlavy. Tmavé vlasy se mu vlnily a často vypadal, jako by visel několik hodin hlavou dolů. „A je to, teď jsi cool.“

Setřásl banán a připlácl si ho na ošoupaný modrý batoh. Pak si rukama projel vlasy, ne aby si je uhladil, ale aby je zase načechral. Milovala toho svého divného kluka. Tak trochu jejího. Někdy jejího.

„Vidíš? Nejsem cool,“ opáčil.

Lucy odšoupla jednu malou židličku, posadila se a pak přisunula druhou pro Christophera. S unaveným zasténáním se posadil.

„Ale jsi. Myslím, že jsi cool. Tak jdeme na ponožky.“ Popadla ho za kotníky a položila si jeho nohy na kolena, aby se jako každý den pustila do archeologických vykopávek, při kterých mu z bot vydlobávala ponožky. Má tak strašně hubené kotníky, nebo mimořádně kluzké ponožky?

„Ty se nepočítáš,“ namítl. „Učitelé si musí myslet, že všechny děti jsou cool.“

„Ano, ale já jsem ta nejvíc cool asistentka učitelky, takže se v těchhle věcech vyznám.“ Konečným popotažením obou ponožek vzhůru zakončila svoje dílo.

„To nejsi.“ Christopher spustil nohy na podlahu a přitiskl si modrý batoh k břichu jako polštář.

„Že ne? Kdo mě porazil? Zmydlím ji na parkovišti.“

„Paní McKeenová. Pořádá každý měsíc party s pizzou. Ale říká se, že ty jsi nejhezčí.“

„To je vzrušující,“ odpověděla, i když si nelichotila. Byla nejmladší asistentka učitelky, což bylo asi tak všechno, co hrálo v její prospěch. Ve všech ostatních ohledech byla přinejlepším průměrná; hnědé vlasy po ramena, velké hnědé oči – kvůli kterým všude kontrolovali, jestli už je plnoletá – a oblečení, které už roky neobměnila. Na nové šaty totiž člověk potřebuje peníze. „Radši bych na to měla certifikát, který bych ukazovala, až se budou rozdělovat odměny. Máš nějaké úkoly?“

Vstala, dala se zase do uklízení a otírala stolky a židličky lyzolem. Doufala, že odpověď bude znít ne. Jeho přetížení pěstouni mu nevěnovali moc pozornosti a ona se mu snažila vynahrazovat to, čeho se mu nedostávalo doma.

„Jen pár.“ Hodil si batoh na stůl. Chudák, vypadal tak vyčerpaně. Pod očima měl tmavé kruhy, ramena svěšená únavou. Sedmileté dítě by nemělo mít oči jako světem znavený detektiv pracující na obzvlášť morbidní vraždě. Zastavila se před ním, lahev s čisticím prostředkem zavěšenou na prstě, a založila si ruce. „Jsi v pohodě, kluku? Spal jsi v noci dobře?“

Pokrčil rameny. „Zlé sny.“

Posadila se vedle něj. Christopher si položil hlavu na stolek, ona si ji položila taky a podívala se mu do očí. Měl zarudlá víčka, jako by se celý den snažil neplakat.

„Chceš mi povědět, co se ti to zdálo?“ zeptala se. Snažila se mluvit tiše, vyrovnaně a něžně. Děti, které mají těžký život, si zaslouží něžná slova.

Někteří lidé rádi vykládají, jak odolné děti jsou, ale ti lidé zapomněli, jak těžce je všechno zasáhlo, když byli malí. Lucy ještě měla šrámy na srdci, které utrpěla v dětství.

Odklonil hlavu. „Pořád to samé.“

To samé znamenalo zvonící telefon, chodbu, otevřené dveře, jeho rodiče v posteli, zdánlivě tvrdě spící, ale s doširoka otevřenýma očima. Kdyby Lucy mohla pojmout jeho sny do svého mozku, udělala by to pro něj, aby se mohl pořádně vyspat.

Položila mu ruku na drobná záda a poplácala ho. Rame-
na měl úzká a křehká jako křídla mýry.

„Taky mám občas zlé sny,“ pronesla. „Vím, jak ti je. Po-
věděl jsi to paní Baileyové?“

„Řekla mi, abych ji nebudil, pokud to není něco naléha-
vého,“ odpověděl. „Víš, má moc práce s miminy.“

„Chápu,“ kývla Lucy. Nelíbilo se jí to. Oceňovala, že se
Christopherova pěstounka ujala péče ještě o dvě nemocné
malé děti, ale někdo by se měl postarat také o něj. „Víš, že
jsem to myslela vážně, když jsem ti říkala, že mi můžeš za-
volat, pokud nebudeš moct spát. Četla bych ti do telefonu.“

„Chtěl jsem ti zavolat,“ vzdychl. „Ale víš...“

„Vím,“ odpověděla. Christopher se děsil telefonů a ona
mu to nevyčítala. „To je v pořádku. Možná najdu starý mag-
netofon a načtu ti nějaké pohádky, aby sis je mohl příště
pustit, až budeš mít problémy se spánkem.“

Usmál se. Byl to malý úsměv, ale ty nejlepší věci jsou za-
balené v malých balíčcích.

„Chceš si zdřímnout?“ zeptala se. „Rozložím ti matraci.“

„Ne.“

„Chceš si číst?“

Znovu pokrčil rameny.

„Chceš...“ Odmlčela se a pokoušela se přijít na něco ji-
ného, co by ho vytrhlo z těch snů. „... mi pomoci zabalit
dárek?“

To ho zaujalo. Napřímil se a zazubil se. „Prodala jsi šálu?“

„Za třicet dolarů,“ přikývla. „Příze mě stála šest. Spočí-
tej to.“

„Ummmm... dvacet dva? Čtyři! Dvacet čtyři.“

„Výborně!“

„Můžu ji vidět?“ zeptal se.

„Vyndám ji a pak ji zabalíme a napíšeme dopis.“

Přešla ke stolu, kam si ona i Theresa zamykaly kabelky
a klíče. V igelitce tam ležel její poslední výtvar – šála ten-
ká jako pavučinka, upletená z měkké, hedvábné, růžové

a krémové příze. Donesla tašku ke stolu, vytáhla šálu a naranžovala ji Christopherovi kolem ramen jako pérové boa.

„Líbí se ti?“

„Je holčičí,“ zamračil se a potřásl hlavou ze strany na stranu, jako by odhadoval její hodnotu.

„Holka ji upletla a holka si ji koupila,“ pokrčila Lucy rameny. „A jen abys věděl, v devatenáctém století byla růžová považovaná za chlapeckou barvu a modrá za holčičí.“

„To je divné.“

Lucy na něj ukázala: „Ty jsi divný.“

„Ty jsi divná!“ opáčil.

Zlehka mu cípem šály poklepala na temeno a Christopher se rozesmál.

„Dojdi pro náš hlavičkový papír,“ požádala ho. „Musíme napsat děkovný dopis.“

Christopher se rozběhl k příslušné skřínce. Miloval tu skříňku s nejrůznějšími věcmi. Byla tam uložená spousta zábavných věcí: karton na kreslení, sáčky s čističi dýmek, třpytky, fixy, pera, pastelky a halloweenské dekorace. Byly tam také hezké psací potřeby a papíry, věnované jim matkou jednoho dítěte z posledního ročníku, která vlastnila místní obchod s kancelářskými potřebami. Lucy si pro svou „společnost“ vyžádala nebesky modrý papír s bílými obláčky.

„Můžu psát, než to zabalíš?“ zeptal se Christopher a s papírem v ruce se rozběhl zpátky ke stolu.

„Ty chceš napsat ten dopis?“ zeptala se a opatrně šálu přejela kartáčem na žmolky. Prodávala jednu až dvě šály týdně přes Etsy. Pro většinu lidí těch třicet nebo čtyřicet dolarů týdně navíc neznamenal takovou sumu, aby kvůli tomu brali do ruky jehlice, ale pro Lucy bylo důležité každé penny.

„Procvičuju si psaní,“ odpověděl Christopher. „Včera večer jsem napsal celou stránku.“

„A komu jsi psal?“ zajímala se, pečlivě přitom šálu skládala na čtvrtiny a balila ji do bílého hedvábného papíru.

„Nikomu.“

„Kdo je Nikdo?“ ptala se dál. „Nový kamarád?“

„Prostě jsem nepsal nikomu,“ odpověděl.

„Dobře.“ Už dál nedotírala, a to především proto, že měla dost jasnou představu o tom, komu ten dopis psal. Víc než jednou totiž viděla, jak píše vzkazy svým rodičům.

*Styska se mi, mami. Chtěl bych, abis bila dneska na
mým školním pikniku. Dneska přišla spousta mám.*

Tati, dneska sem dostal jedničku z domciho ukolu.

Krátké dopisy. Srdcervoucí vzkazy. Pokoušela se s ním o tom mluvit, ale nikdy nechtěl přiznat, že píše rodičům. Styděl se za to. Chápal, že jsou mrtví, a nejspíš si myslel, že by se mu ostatní děti smály, kdyby věděly, že s nimi občas ještě mluví.

Teď si před sebou rovnal obláčkový papír a vzal do ruky tužku.

„Jak se jmenuje ta dáma se šálou?“ zeptal se. To dítě už bylo natolik chytré, aby vědělo, jak změnit téma.

„Carrie Washburnová. Žije v Detroitu v Michiganu.“

„Kde to je?“

Lucy přešla k mapě Spojených států pověšené na stěně. Modrá hvězdička označovala místo, kde byli – Redwoodská základní škola v Redwood Valley v Kalifornii. Ukázala na modrou hvězdičku a pak přejela prstem přes polovinu mapy a zastavila se kousek od Erijského jezera.

„Teeeda. To je dálka,“ kývl Christopher.

„Nechtěla bych tam jít pěšky,“ usmála se. „V Detroitu je v zimě hodně chladno. Je dobře mít hodně šál.“

„Já vím, kde žije Mastermind.“

„Kdo?“ zeptala se. Nelogičnost malých dětí ji pořád překvapovala.

„Mastermind z našich knížek.“

„Aha,“ přikývla. „Ty myslíš Jacka Mastersona? Autora našich knížek?“

„Ne, Masterminda. Bydlí na Hodinovém ostrově.“

Lucy si nebyla jistá, jak má odpovědět. Christopherovi bylo teprve sedm, takže se nehodlala ukvapit s tím, že by mu říkala, že postavy, které miluje v knížkách a filmech, nejsou skutečné. Právě teď neměl moc toho, čemu by mohl věřit, tak proč ho nenechat si myslet, že Mastermind z jejich knih o Hodinovém ostrově je skutečný člověk, který plní přání skutečných dětí.

„Jak víš, kde bydlí Mastermind?“

„Moje učitelka mi to ukázala. Chceš se podívat?“

„Do toho, Magalhãesi.“

„Cože?“

„Magalhães. Slavný navigátor. Zažil těžké chvíle na Filipínách. Nejspíš si to zasloužil. Ale to jsem odbočila. Ukaž mi Hodinový ostrov.“

„Tady,“ ukázal a Lucy překvapilo, jak byl přesný. Špička jeho prstu se dotkla vody kousek od pobřeží Portlandu v Maine.

„Dobrá práce,“ pochválila ho.

„Je to opravdu Hodinový ostrov?“ zeptal se a naklonil se blíž k mapě. „Je tam vlak a jednorožci?“

„Myslíš v knížce?“ opáčila Lucy. „No, slyšela jsem, že je to tam opravdu úžasné. Víš, že si někteří lidé myslí, že Mastermind a Jack Masterson jsou jedna a ta samá osoba?“

„Ale ty jsi říkala, že ses s ním setkala.“

„Ano, setkala jsem se s Jackem Mastersonem. Kdysi dávno. On mi, ehm, podepsal knížku.“

„Ale nebyl to Mastermind, co?“

Kruci. Teď ji dostal. Mastermind se vždycky skrýval ve stínech, které ho halily do tmy a následovaly ho, kamkoli se hnul.

„Ne, když jsem se s ním setkala, nevypadal jako Mastermind.“

„Vidíš?“ Christopher se vítězoslavně rozzářil. Nic neudělá dítě šťastnějším, než když se mu podaří dokázat, že se dospělý přece jen plete.

„Máš pravdu.“

Christopher sledoval linku vedoucí od Hodinového ostrova k jejich městu – Redwoodu v Kalifornii. „To je opravdu, *opravdu* daleko.“ Zaujatě hleděl na mapu. Maine bylo asi tak daleko, jak nejdál se člověk mohl dostat z Kalifornie, a přesto být pořád ve stejné zemi, což byl přesně ten důvod, proč se do Kalifornie z Maine přestěhovala.

„Hodně daleko, jo,“ souhlasila. „Tam se vyplatí letět.“

„Můžou tam jet děti?“

Lucy se usmála. „Na Hodinový ostrov? Můžou, ale nejspíš to není možné bez pozvání. Ostrov je soukromý, Mastermind ho vlastní celý, jako by to byl jeho dům. Bylo by trochu nevychované objevit se tam bez pozvání.“

„Děti v knížkách to dělají pořád.“

„To je pravda, ale stejně počkáme na pozvání.“ Mrkla na něj.

Věděla líp než kdo jiný, jak je to s dětmi, které se na Hodinovém ostrově ukážou bez pozvání. Ne že by o tom ale hodlala Christopherovi vyprávět, aspoň dokud nebude starší.

Spustil ruce od mapy a podíval se na Lucy. „Proč nevychází další knížky?“

„To bych taky ráda věděla,“ odpověděla Lucy a zase se vrátila k balení šály do hedvábného papíru a převazování. „Když mi bylo asi tak jako tobě, vycházely čtyři nebo pět ročně. A já jsem je všechny přečetla hned ten den, co vyšly. A asi desetkrát v následujícím týdnu.“

„To jsi měla štěstí...,“ pronesl Christopher toužebně. Knihy o Hodinovém ostrově nebyly moc dlouhé, sto padesát stránek nebo méně, a bylo jich jen šedesát pět. Christopher by je všechny přečetl za půl roku, kdyby mu je nedávkovala vždy jednu po týdnu. I tak už ale celou sérii dokončili a před několika týdny začali znovu od Knihy první.

„Nezapomeň na ten dopis naší zákaznici,“ zamrkala na něj Lucy.

„Aha, jo. Jak se píše Carrie?“ zeptal se a přiložil tužku na papír.

„Vyhláskuj to,“ poradila mu.

„Ká – a...“

„Píše se tam cé,“ opravila ho Lucy.

„Carrie začíná na cé? Vždyť se to vyslovuje s ká,“ podivil se.

„Tak se cé někdy vyslovuje. Jako ve tvém jméně, Christopher.“ Cvrnkla ho do nosu.

Christopher se na ni zamračil. Cvrnkání do nosu se mu nelíbilo. „V mojí třídě je Kar,“ vysvětloval jí, jako by snad nebyla tak bystrá, jak vypadala. „Začíná na K a je to kratší.“

„Jména se píšou nejrůznějšími způsoby. Tahle Carrie začíná na cé, má dvě er, pak i a e, je to delší.“

„Dvě er?“

„Dvě er.“

„Proč?“ zeptal se Christopher.

„Proč má dvě er? Já nevím. Nejspíš je hamižná. Ty dávej pozor, ať to napíšeš dobře.“

Christopher svým dětským rukopisem pečlivě napsal Drahá Carrie, pečlivě si to slabikoval a dával pozor, aby nezapomněl na druhé r.

„Hodně ses zlepšil v psaní,“ pochválila ho Lucy.

Usmál se. „Trénoval jsem.“

„To vidím.“

Lucy přidávala do každého balíčku s ručně pletenou šálou od Hart & Lamb Knitting Company děkovný vzkaz pro kupce. Nebyla to skutečná společnost, jen její účet na Etsy, ale pro Christophera znamenalo stát se „spoluprezidentem“ hodně velké povzbuzení.

„Co mám napsat teď?“ zeptal se.

„Něco milého,“ odpověděla Lucy. „Možná... *Děkuju, že jste si koupila šálu. Doufám, že se vám líbí.*“

„Doufám, že vám zahřeje krk?“ navrhoval Christopher.

„To je dobré. Napiš to.“

„I když je to superholčičí šála.“

„To nepiš.“

Christopher se zasmál a dal se znovu do psaní. Přimět ho k úsměvu, nebo ho dokonce rozesmát bylo lepší než vyhrát v loterii, i když kdyby Lucy vyhrála v loterii, měla by mnohem víc času ho rozesmávat. Podívala se mu přes rameno, jak píše. Psaní mu opravdu začínalo jít. Před pár měsíci napsal špatně snad každé slovo, teď to bylo jen každé čtvrté nebo páté. Zlepšoval se i ve čtení a matematice. V loňském roce na tom byl s učením špatně, když ho šoupali po půltuctu pěstounských rodin. Tenhle rok měl stabilní životní uspořádání, výborné terapeutky a Lucy ho každý všední den po škole doučovala. Jeho známky byly vynikající. Kdyby tak jen dokázala něco udělat s těmi nočními můrami a hrůzou ze zvonícího telefonu. Věděla, co Christopher potřebuje, protože to bylo to samé, co by pro něj chtěla ona – matku. Ne pěstounku se dvěma nemocnými miminky, která si vyžadovala každou minutu jejího dne. Potřeboval mámu navždycky a Lucy chtěla být tou mámou.

„Lucy, kolik peněz máš v tom svém fondu přání?“ zeptal se a pečlivě do dolní části dopisu psal své jméno.

„Dva tisíce dvě stě dolarů,“ odpověděla. „Dva – dva – nula – nula.“

„Teda...“ vykulil na ni oči. „Všechno to jsou peníze za šály?“

„Skoro všechno.“ Šály a hlídání dětí, kdykoli se naskytla příležitost.

Každý den myslela na to, že by zase začala pracovat jako servírka, ale to by znamenalo, že nebude vídat Christopfera, a on ji potreboval víc, než ona potrebovala peníze.

„Jak dlouho ti trvalo je dát dohromady?“

„Dva roky,“ odpověděla.

„A kolik potrebuješ?“

„Hm... o trochu víc.“

„Kolik?“

Zaváhala, než odpověděla.

„Možná další dva tisíce,“ vzdychla. „Možná ještě o něco víc.“

Christopherův obličej povadl. Ten kluk byl prostě moc dobrý v matematice.

„To ti bude trvat další dva roky,“ zanaříkal. „To mi bude devět.“

„Možná míň? Kdo ví?“

Christopher si položil hlavu na dopis, který napsal Carrie do Detroitu.

Lucy přešla k němu, zvedla ho ze židle a posadila si ho na klín. Objal ji kolem krku.

„Mačkanice,“ zašeptala a pevně ho objala. Bude trvat dva roky, než bude moct být jeho matkou tak, jak to má být. Nejméně dva roky.

„Dokážeme to,“ pronesla něžně a houpala ho. „Jednou to dokážeme. Ty a já. Denně na tom pracuju. A až přijde ten den, bude to ty a já navždy. A budeš mít vlastní pokoj, na stěnách budou namalované lodě.“

„A žraloci?“

„Žraloci všude. Žraloci na polštářích. Žraloci na pokrývkách. Žraloci pojedou na lodích. Možná i sprchový závěs bude se žraloky. A každý den budeme mít k snídani palačinky. Ne cereálie se studeným mlékem.“

„A vafle?“

„Vafle s máslem a sirupem a šlehačkou a banány. Opravdovými banány. Ne papírovými. Zní to dobře?“

„Zní to dobře.“

„Co ještě si budeme přát, když už si přejeme?“ To byla jejich nejmilejší hra – hra na přání. Přáli si peníze, aby si Lucy mohla koupit auto. Přáli si byt se dvěma ložnicemi, aby měli oba svůj pokoj.

„Novou knížku o Hodinovém ostrově.“

„Hm, to je dobré přání,“ usmála se. „Jsem si dost jistá, že pan Masterson je už v důchodu, ale člověk nikdy neví. Možná nás překvapí.“

„Budeš mi každý večer číst, až budu bydlet s tebou?“

„Každý večer,“ přikývla. „Nebudeš mě moct zastavit. Zapeš si rukama uši a budeš křičet: LA LA LA NESLYŠÍM TĚ, LUCY, ale já budu stejně číst dál.“

„To je šílené.“

„Já vím. Ale já jsem šílená. Co dalšího si chceš přát?“ zeptala se.

„Záleží na tom?“

„Cože? Naše přání? Samozřejmě že na nich záleží.“ Trochu ho od sebe odstrčila, aby se mu mohla podívat do očí. „Na našich přáních moc záleží.“

„Nikdy se nevyplní,“ namítl.

„Víš, co pan Masterson ve svých knihách vždýcky říká: Jediná přání, která se kdy vyplní...“

„... jsou přání odvážných dětí, které si usilovně přejí, i když to vypadá, že nikdo neposlouchá, protože někdo někde je vždýcky slyší,“ dokončil Christopher citát.

„Správně,“ přikývla. Žasla nad tím, jak dobře si pamatuje, co četl. Jeho mozek vsakoval všechno jako houba, proto se snažila do něj toho tolik vložit – příběhy a hádanky a loď a žraloky a lásku. „Musíme prostě být dost odvážní, vydržet si přát a nevzdávat se.“

„Jenže já nejsem odvážný. Pořád se bojím telefonů, Lucy.“ Vrhla na ni ten pohled – odrážející jeho zklamání nad sebou samým. Nenáviděla ten výraz.

„Netrap se tím,“ pronesla a znovu ho houpala. „To brzy překonáš. A věř mi, spousta dospělých se taky děsí, když jim zazvoní telefon.“

Znovu jí položil hlavu na rameno a ona ho k sobě pevně přitiskla.

„Pokračuj,“ vyzvala ho. „Ještě jedno přání a pak se dáme do úkolů.“

„Ummm... přál bych si, aby byla zima,“ řekl Christopher.

„Ty chceš, aby byla zima? Proč?“

„Abys prodala spoustu šál.“

Kapitola druhá

Už to bylo dlouho, co Hugo kráčel ulicemi Greenwich Village. Jak dlouho? Čtyři roky? Pět, od jeho poslední výstavy? Vypadalo to tu pořád stejně. Pár nových restaurací. Několik nových obchodů. Ale charakter čtvrti byl stejný, jak si jej pamatoval – bohémský, rušný, pořádně předražený.

Když byl ještě kluk, idealizoval si představu bydlení ve Village, chodníky, po kterých chodíval Jackson Pollock a Andy Warhol a tolik dalších jeho idolů. Dal by všechno, kdyby se mohl vecpat do jednoho z těch starých předválečných domů z červeného pískovce s tuctem dalších nadějných malířů a jíst, pít a dnem i nocí vdechovat umění. Chudáci ti mladí malíři, co lpěli na téhle fantazii. Nemohli si dovolit ani spát v krabici na dně skříně někoho ve Village. Když si to teď Hugo mohl dopřát, zjišťoval, že už to nechce. Ani Park Slope nebo Chelsea či Williamsburg...

Ten oheň, který v něm kdysi plál, udusilo něco jako úspěch.

Každý byt, každý pokoj, každý dům, na který se to dopoledne díval, mu připadaly jako domov nějakého cizince. Kdyby se tam nastěhoval, žil by cizí život. Možná prostě přerostl ten starý sen a ještě nenašel nový, který by ho nahradil.

Opustil plán hledat byt celý den. Místo toho zamířil do své nejoblíbenější galerie ve městě, do Art Station na Dvanácté ulici, která se i přes růst cen nájmu stále držela. Říkal si, že se jen chce podívat, co je nového, a možná si dát

šálek kávy. Vždycky žasl nad tím, jak dokázal věřit lžím, které si sám navykládal.

Chladný vzduch ho udeřil do tváře, když strčil do skleněných dveří a prošel do galerie, kde byly samé křiklavé barvy a na podlahách stylové napodobeniny hovězí kůže. Sundal si sluneční brýle, schoval je do pouzdra a nasadil si druhé brýle – nedávnou nutnost, kterou neměl moc rád.

V galerii byla nová výstava, klasická filmová monstra – Drákula, Frankenstein, Blob – vyobrazená jako obrazy předků ve zlacených rámech. Výstava se jmenovala *Pradědek byl příšera* a autorkou byla třiaadvacetiletá Portorikánka z Queensu.

Hugovi se líbil její styl a ohromil ho její úspěch v tak nízkém věku. Třiaadvacet? On měl první samostatnou výstavu v devětatdacet.

Někde tady v galerii měl vystavených pár obrazů. Přesl z hlavní výstavní síně do Cihlového sálu, kde na holých cihlových stěnách visela díla v černých rámech. A tady byly – tři obrazy za tak přemrštěné částky, že pochyboval, jestli vůbec někdy opustí tyhle zdi.

Což mu nevadilo. Těšilo ho, že je vidí na veřejném místě. Patřily k jeho nejlepším dílům, i když nebyly tak známé jako současnější obrazy Hodinového ostrova.

„Abys věděl, Hugo Reesi, je to jen tvoje vina, že sem nemůžu vzít svou dceru.“

Hugo se ohlédl a kousek za sebou uviděl stát ženu. Černé vlasy ostříhané na mikádo, upírala na něj hnědé oči, rty stažené do přísné linky, protože se chtěla usmát, ale nechtěla, aby to věděl.

„Piper,“ pronesl. „Nevěděl jsem, že tady pořád ještě pracuješ.“ Lež jako věž.

„Na částečný úvazek,“ odpověděla a elegantně pokrčila rameny. „Mám aspoň co dělat, když už je Cora předškoláčka. Její učitelka se mě zeptala, jestli by mohla celá třída přijít na výpravu do galerie. Kvůli tobě jsem musela říct ne.“